

ΥΨΟΣ ΤΑΞΙΚΟΥ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΥ...

«Η λογική της θυσίας είναι η αστική λογική που λέει: για τους εργάτες μακαρόνια, για τις μεσαίες τάξεις χαβιάρι. Εμείς διεκδικούμε το δικαίωμα μας στο χαβιάρι. [...] Τα προνόμια που αυτοί κρατάνε για τον εαυτό τους είναι δικά μας, εμείς πληρώνουμε γι' αυτά. Αυτός είναι ο λόγος που θέλουμε να τους νικήσουμε, και το κάνουμε ως ζήτημα αρχής...»

Για όλους εμάς, τους φοιτητές (εργαζόμενους ή άνεργους), που δαπανάμε μεγάλο μέρος της ημέρας και της ενεργειάς μας πηγαίνοντας από μάθημα σε μάθημα, από εργαστήριο σε εργαστήριο, η δωρεάν κάλυψη των βασικών μας αναγκών και του κόστους της φοίτησης μας (σίτιση, στέγαση, μεταφορές, βιβλία) είναι μια αυτονόητη απαίτηση και όχι κάποιου είδους πολυτέλεια.

Αυτή ακριβώς η ανάγκη ανοίγει λαμπρούς ορίζοντες κερδοφορίας για κάθε λογής εργολαβικές εταιρίες. Εταιρίες που, μεταξύ άλλων, είναι πασίγνωστες για τις άθλιες συνθήκες εργασίας που επιφυλάσσουν για τους εργαζόμενούς τους (βλ. ISS-καθαρίστριες), πάντα με την ανοχή και στήριξη του έμμεσου εργοδότη, δηλαδή του πανεπιστημίου. Τέτοια περίπτωση αποτελεί και η εταιρία "Γευσήνους" η οποία εδώ και κάποια χρόνια έχει αναλάβει τη λειτουργία της φοιτητικής λέσχης του ΕΜΠ. Μια εταιρία-κολοσσός με ετήσιο τζίρο εκατομμυρίων και τεράστιο πελατολόγιο που περιλαμβάνει μεταξύ άλλων στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών και στρατιωτικές εγκαταστάσεις του NATO. Μια εταιρία που, σαν σωστή εργολαβική, λειτουργεί την Λέσχη με όρους μεγιστοποίησης κέρδους. Δηλαδή, με ελάχιστους εργαζόμενους υπό εξοντωτικές συνθήκες εργασίας,

παρέχοντας υπηρεσίες της χαμηλότερης δυνατής ποιότητας, εισπράττοντας παράλληλα λεφτά από τις κάρτες σίτισης αλλά και από όσους πληρώνουν στο ταμείο.

Βέβαια, αυτή η κατάσταση δεν τους αφορά όλους. Γιατί ο εργολάβος έχει φροντίσει να λειτουργεί ακριβώς πάνω από τη Λέσχη και δεύτερο εστιατόριο που προορίζεται για όσους μπορούν να πληρώσουν καλά. Εκεί, οι μεγαλοκαθηγητάδες, οι αυλικόι τους και οι φραγκάτοι φοιτητές σερβίρονται φαγητό αντίστοιχο ακριβού εστιατορίου, αποκομμένοι και σε πλήρη αντίθεση με "την πλέμπα" από κάτω. Ενάντια σε αυτή τη συνθήκη, εδώ και περίπου ένα χρόνο, ένα μεγάλο κομμάτι φοιτητών (και όχι μόνο) έχει επιβάλλει να σιτίζεται δωρεάν στην πάνω Λέσχη, σπάζοντας έτσι στην πράξη αυτόν τον ταξικό διαχωρισμό.

Να οργανωθούμε γύρω από την κοινή ανάγκη μας για σίτιση, δημιουργώντας ταυτόχρονα υλικό κόστος σε κάθε αφεντικό που προσπαθεί να βγάλει κέρδος από τις βασικές ανάγκες και την εκμετάλλευση της εργασίας. Κόστος το οποίο θα επιτευχθεί τόσο με την αύξηση της τιμής της εργατικής δύναμης (αύξηση μισθών, καλύτερες συνθήκες εργασίας) των εργαζομένων στην λέσχη όσο και από την διεκδίκηση μας όχι απλά για δωρεάν φαγητό, αλλά για φαγητό καλής ποιότητας. Υπό αυτό το πλαίσιο υπερασπιζόμαστε τα ταξικά μας συμφέροντα και διεκδικούμε την καλύτερευση της καθημερινότητας μας.

...3 ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΜΕΤΡΑ

τα ρακούν της πάνω λέσχης